

Vreme Za Odlazak

Author: [an IWPR](#)

U gradu se sve vise puca nasumice, sve vise ljudi biva izbaceno i sve se vise pali. Konacno su zalupali na vrata, i nasem dopisniku je receno da ode.

U ponedeljak su albanski kvartovi Pristine, Dragodan i Taslidje, izpraznjeni. Sada su provalili u skoro sve kuće u Dragodanu i unistili ih. Isto se dogadja i na Taslidjama. Vranjevac je poslednje naselje na kraju grada na putu ka Beogradu. I ono je juce ispraznjeno. Nema informacija o pljackanju, samo o unistavanju.

Ulice su nesto drugacije. Ranije se pucalo samo u toku noci, ali ne toliko puno u toku dana. Sada se puca sve vreme, danju i nocu. Nisu to borbe, vec pucnjava u svim pravcima. Svi pucaju napolju. I sada se cuje pucnjava. Video sam nekoliko dzipova na ulicama koji su uzeti iz skladišta UNHCR-a.

Samo se zene usudjuju da izadju napolje. Muskarci su u mnogo osetljivijem pološanu. Ni jedna prodavnica ne radi, nema nista da se kupi. Vec smo poceli da koristimo hranu koju smo odvojili kao rezervu. Juce su stigle tri porodice iz Dragodana, tako da sada u nasem trosobnom stanu zive cetiri porodice - petnaest ljudi, tako da imamo vise usta da hranimo.

Svaki dan nekoliko puta razgovoram sa prijateljem novinarom koji zivi u inostranstvu. Pitam ga da mi prica o bilo cemu. Ali moj urednik je lud. Pricam mu o dogadjajima i tragedijama, a on govori o pisanju: "To je interesantno." Ali niko nece da pise. Nikoga i nema vise ovde. Svi se kriju i nemam informacije o tome gde su i kako su. Sada vise nema vodja. Samo smo mi tu.

Razgovarao sam sa lekarima preko telefona koji su mi rekli da nisu mogli da potvrde koliko je metaka nadjeno u telu advokata Bajrama Keljendija. Razlog tome je, rekli su, da je bilo "velikih i dubokih znakova zlostavljanja." To je ono sto me plasi. Ne bojim se toga sto ce neko doci i ubiti me ako to bude brza smrt. Ovih dana mi i samo zivljenje izaziva smrtonosni strah.

Zovu me prijatelji iz Beograda i iz drugih krajeva, i govore mi da odem. Boze, kako bih da odem. Vise ne mogu ovo da podnesem. Ali necu otici sve dok ne budem imao cvrste garancije da ce mi biti dozvoljeno da prodjem i da cemo moci da se probijemo. Veliki konvoj je juce napustio grad u pravcu makedonske granice. Ali cujemo da im nije bilo dozvoljeno da prodju.

U podne je porodici receno da ode. Ne mogu da završim izvestaj. Imam vremena samo da napisem jednu elektronsku poruku u London.

"Predmet: NEMA IZVESTAJA - zao mi je".

"Naredjeno nam je da napustimo stan. Odlazimo SADA. Ne znam gde...Molite se za mene, a ja cu vas zvati cim budem u mogucnosti, za sada izgleda da cemo imati isti status kao oni ljudi koji su dosli kod nas pre nekoliko dana. Zbogom."

Ubrzo posto je porodica otisla, IWPR zove iz Londona. "Da li je A...tu?" "Morao je da ode." "Kada ocekujete da se vrati?" "Mislim da se nikada nece vratiti." Malo kasnije dopisnik je nasao telefon. Porodica je iseljena, ali se ne zna gde i kako. Planirano je da se rizikuje prelaz preko makedonske granice. Ima izvestaja o "koncentracionim logorima" ukljucujuci i fudbalski stadion u Pristini. Ali albanski novinar koji je otisao izvestava "nece vas ubiti ako napustite Pristinu, oni samo hoce da odete." Izgleda da sestra jednog druga ima kola, i ako se povezu i skupe novac za mito na putu, mozda ce i uspeti. Pozvace se na veze sa

makedonskom vladom kako bi presli granicu. Vreme je za odlazak.

Ime autora se ne objavljuje kako bi se zastitio od odmazde.s

Source URL: <https://iwpr.net/sr/global-voices/vreme-za-odlazak>